

Prožíváme své životy, prožíváme je se zaujetím a zcela jistě patří do úplného prožívání i emoce a vášně. Ony patří přirozeně ke člověku, jsou důležité pro zdravý duševní život a dělá chybu ten, kdo emoce potlačuje, tlumí a jedná a mluví jinak, než v onom okamžiku prožívá.

Apoštol Pavel byl vášnivým člověkem, projevoval se přímo a otevřeně a moc se neohlížel na reakce svého okolí, na svou pověst. Líbí se mi jedno jeho povzbuzení: Ani když se rozhněváte, nenechte se strhnout ke hříchu. Slunce ať nezapadá nad vašim hněvem. Nedopusťte, aby se do toho vetřel ďábel. (Ef 4,26). Nehřešit ten, kdo bouřlivě projevuje své emoce: rozhořčení, lítost, bolest atd. Copak Ježíš jednal jinak? Byl to snad člověk z kamene? Netečný? Jako stroj? Evangelia nás přesvědčují o opaku. (Takový malý domácí úkol na prázdniny: vezměte si evangelia a hledejte, kde všude Ježíš jedná emocionálně.) O mravní hodnotě emocí totiž rozhoduje duch, jakým jsou nesený, nikoli emoce samy o sobě. Jistě i emoce mohou ranit, ale nad nimi musí být duch, který je jejich strážcem. Lidé

citliví mají mohutnější emocionální reakce, tito lidé jsou lépe čitelní a lépe se s nimi jedná, pokud stejnou mohutnost má i jejich rozumová a volní stránka.

Mnoho z nás v naší farnosti v těchto měsících bylo událostmi, které přinesl život, emocionálně vybudeno k reakcím, které by bez oněch událostí zůstaly skryty. A to je dobře. Emoce ukázaly, že naše farnost není lhostejná, netečná, že není nezdravá, nemocná. Nemocní lidé bývají apatičtí a lhostejní ke svému okolí. Působilo to jako v životě rodiny, emoce pročistily vzduch a lidé vzájemně poznali, jak moc jim na sobě záleží. Věřím teď více než kdy jindy, že lidí, kterým jde jen o sebe a o své sebeprosazení, je mezi námi málo, dalo by se říci jazykem matematika – statisticky nevýznamné procento.

Emoce nelze považovat za neštěstí, v emocích se musíme naučit číst, potom budou skutečnými znameními na naší cestě životem. Budou znameními, nikoliv však obsahem, tím musí být pouze bližní a Bůh.

Máme před sebou období prázdnin, období, kdy jiné emoce budou lemovat naši cestu, asi ji budou směřovat i tam, kde to nečekáme. Hlavně nám však neustále budou říkat, že jsme celými, úplnými lidmi, a že to s naší farností zdaleka není tak zlé, jak se někdy zdá.

jáhen Josef Poživil

Podobenství o tužce

Vynálezce tužky oslovil svůj dokončený výrobek takto: "Musíš si zapamatovat čtyři věci:

- Zaprvé, tvoje dobrota a pravdivost je uvnitř tebe.
- Zadruhé, když procházíš životem, musíš se občas nechat naostřit.
- Zatřetí, musíš být v něčích rukou, jinak natropíš neuvěřitelnou melu.
- A konečně, očekává se od tebe, že zanecháš stopu."

Těžké rozhodnutí

Nedávno jsem měl možnost strávit několik dnů pomocí při úklidu lesů ve Vysokých Tatrách na Slovensku. Byli jsme tam spolu s několika lyžaři ze Skuhrova nad Bělou. A protože by byla škoda nevyužít své přítomnosti v těchto nádherných horách, vydávali jsme se také na procházky. První z nich byla pravděpodobně nejnáročnější a účast na ní byla dobrovolná – jednalo se totiž o výstup za pohledem východu slunce z hory Bystrá. Slunce vycházelo kolem půl šesté ráno a protože na horu to byl pěkný kus cesty, vyráželi jsme už ve dvě hodiny ráno. To byl asi také důvod, proč nás po třech hodinách spánku vyrazilo jen šest. Nejdříve dlouhá cesta tmavým lesem po cestičce, na které jsme stále museli po tmě přelézat napadané stromy, výsledek loňské vánice, kvůli níž jsme do Tater vlastně přijeli. Potom nekonečné úseky po sněhu, který mi začal postupně ubírat zbytky mé fyzické energie. Tehdy jsem začal prosit Boha, aby mi dával sílu a žehnal mi na této cestě. Vzhledem ke svižnému tempu, které nasadil náš fyzicky zdatný vůdce, maratonec a lyžař, jsem pomalu ale jistě začínal ztrácet za zbytkem skupiny a než jsem došel pod serpentinu, která vedla na cílový hřeben, viděl jsem ostatní už jen jako drobné mravenečky. V té době už jsem byl na dně sil a moje nohy se hýbaly jen díky mému odhodlání na vrchol dojít. Šel jsem sice pomalu, ale přece jsem postupoval nahoru a po dlouhých vnitřních soubojích, ve kterých jsem byl posílen od Pána, jsem na hřeben opravdu došel a viděl slunce, jak se klube nad obzor. Nádherný pohled, ale ještě zbýval takový kilometr nahoru po hřebeni, což už měla být hračka a proto jsem zase vyrázil. Bohužel

mým nohám už nestačila ani psychická síla, kterou jsem se jim snažil dát, a po několika minutách se začaly podlamovat a vypovídat službu, což vzhledem ke sněhu na cestičce a srázům, které na obou stranách číhaly, nebylo zrovna bezpečné. Proto jsem musel zastavit, vyndat jídlo a dát tělu energii na cestu zpět. Bylo to dost těžké rozhodnutí – zastavit ani ne dvacet minut před cílem, po tak dlouhé cestě plně odhodlání dosáhnout na vrchol, které ani nyní nechybělo. Jediné, co chybělo, byla síla v mých nohách. Proto jsem se velice nerad rozhodl, že dál nepůjdu.

Věřím, že při zvažování mi pomohl Duch svatý a moje rozhodnutí tak bylo pro mě to nejlepší. Šel jsem na horu, abych ji pokořil, místo toho hora pokořila mě. Srazila mi sebevědomí na úplnou nulu a já se vrátil dolů jako ten nejmenší z nejmenších, s nově získanou pokorou a úctou k velikému. A to bylo daleko cennější, než kdybych šel o dvacet minut déle a na vrchol vylezl. Proto nepochybuji o správnosti svého rozhodnutí, i když bych těch dvacet minut třeba došel.

Všichni ve svém životě občas chceme dosáhnout na nějakou horu, ať už vyšší či nižší. Někdy nám to nevyjde a my jsme pak naštvaní, nevděční Bohu, ptáme se, proč nám nepomohl. Jen málokdy chápeme, že neúspěch našeho snažení je pro naši spásu o mnoho lepší než jeho úspěch. Mějme proto na paměti, že Bůh vidí daleko víc a dál než my, a buďme mu proto vděční za jeho pomoc v našem životě.

Martin Jusko

Z kronik našich předků, aneb to dávno odvál čas

Oprava děkanského chrámu Páně sv. Petra a Pavla v letech 1908 – 1911

(na pokračování)

Schůze se konala dne 7. prosince 1909 a přijala podmínku c. k. ministerstva a tím byla zabezpečena výplata státní subvence. C. k. ministerstvo kultur a vyučování spolu se zemským výborem vyhradily si právo, že práce opravné budou konány za jejich vlivu a dozoru a že bez jejich vysloveného povolení nesmí se státi odchylek od schváleného projektu.

Za tohoto stavu věci přikročila obec k ráznému provádění oprav řídící se návodem architekta Kamila Hilberta. Roku 1908 byla vypsána soutěž na postavení lešení a současně práci zednickou a nádenickou. Práce

tyto zadány byly zednickému a tesařskému mistru Janu Minaříkovi z Čáslavi za nejnižší cenu 21 270 K.

Po opravě a vyspárování zdíva na budovách chrámových byla otlučena omítka věže a stavivo vyspárováno. Zazděná okna věže otevřena. V hlavním průčelí nad portálem zasazen tympanon s podobami sv. Petra a Pavla. U kaple Bolestné Matky Boží obezděna okna a u severního přístavku vystavěny nové renesanční štíty. Poté počalo se s opravou střech. Tyto práce zadány za nejnižší podání 19 496 K. 31 hal. panu Josefu Skřivánkovi a Antonínu Malému z Čáslavi. Ti však nechtěli starou střechu dříve strhnouti, dokud nebude kostel kleštěmi stažen, poněvadž se po sebrání krovů mohly by zdi chrámu poměrně slabé se rozestoupiti a klenby se zřítiti.

Diecézní setkání dětí s Otcem biskupem

„Dostal se ti do rukou časopis Gabriel? Nechtěla bys do něj přispět malým článkem?“ zněla otázka. Teď se o to tedy pokusím. O tomto setkání dětí už jste si asi přečetli v Katolickém týdeníku nebo IKD, ale já jsem na tomto setkání byla a proto se budu snažit povědět vám o tom něco víc.

Na tomto setkání jsme byli s P. Vítem Horákem. V devět hodin bylo v kostele Panny Marie přivítání a setkání s Otcem biskupem. Od desíti hodin byl připraven program. Malé děti do 2. třídy pracovaly na výtvarném ztvárnění církve. Děti ze 3. a 4. třídy se odebraly na expedici za pokladem do katedrály a nejstarší děti, mezi které jsem patřila i já, měly v programu besedu s P. Ivanem Havlíčkem o službě vojenského kaplana. Vyprávěl nám o Afganistánu a Iráku, kde byl s polní nemocnicí. Během jeho povídání jsme měly možnost prohlédnout si fotografie, které tam nafotil.

Po tomto programu následovala malá přestávka. Náš pan farář rozhodl, že tuto přestávku využijeme k prohlídce Nového Adalbertina. Sice to nebylo v programu, ale to vůbec nevadilo. Při této prohlídce nás doprovázel P. Zdeněk Mach. Podívali jsme se např. do kuchyně a od hodné sestřičky jsme dostali malé občerstvení. Viděli jsme i kapli pana arcibiskupa a prezidentský salónek, což bylo pro nás velkým zážitkem, protože coby prezidenti se do něj asi nepodíváme.

Po této prohlídce jsme odešli do kostela Panny Marie, kde se konala příprava na mši svatou. Ve dvě hodiny začala mše svatá a potom se jelo domů. Bylo to tam moc pěkné a nám všem se tam moc líbilo.

Tereza Stajnerová

U nás ve farní kapele

„Poslechněte, co se u nás v kapele

za neděli při koncertu semele:

pan bubeník drží rytmus dřevákem,

no a basista, ten týrá basu smetákem.

Smyčec tahá trombonistu za copy,

ten ho za to v heligónu utopí;

z plna hrdla směje se jim klarinet.

Jako kdyby nehrál koncert, ale kabaret...“

Neumann, Věroslav. U nás v kapele. In *Hudební výchova pro 1. ročník ZŠ*. Praha : SPN, 1998.

Co se vlastně skrývá pod názvem kapela? Podle Slovníku české hudební kultury jde o označení relativně stabilizované skupiny hudebníků, pro niž je charakteristické určité vyhraněné repertoárové a funkční zaměření.

Latinské slovo *capella*, popř. *cappella* (= pláštík, zdobnělina slova *cappa* = mj. plášť s kapucí) se objevuje v 7. století v souvislosti s pojmenováním cenné relikvie – pláště sv. Martina, uchovávaného na královském dvoře Merovejců. Toto slovo pak mohlo nést další významové funkce: soubor relikvií; budovu nebo část budovy, kdy byly tyto relikvie uchovávány; popř. skupinu kněží (tzv. *capellani*), kteří byli pověřeni vykonávat v této budově bohoslužbu, přeneseně též všechny duchovní sloužící na zmiňovaném královském dvoře aj. Z latinského názvu bylo odvozeno velké množství jazykových mutací: např. italský termín *cappella*, francouzský *chapelle*,

anglický *chapel*, označujících malou sakrální budovu – kapli; německým výrazem *Kapelle* je nazýván kromě kaple také soubor hudebníků; čeština pak zavádí pro bohoslužebný prostor pojem *kaple* a pro soubor hudebníků *kapela*. Spojitost mezi oběma významovými rovinnami – církevní i hudební nalezneme díky duchovním, kteří sloužili v kaplích a v rámci svých bohoslužebných povinností se „specializovali“ na zpěv chorálu.

Termín *kapela* od 14. století označuje mj. institucionálně organizovanou skupinu hudebníků, jejíž členové byli služebně vázání na církevní instituce, přestože nemuseli být výhradně duchovního stavu. Od 16. století používaný pojem *a capella* označuje druh hudby typický pro vokální polyfonii (= vícehlas či vícesborovost, tj. způsob kompoziční práce, při níž se vícehlasý sborový projev rozloží do 2, 3 a více vzájemně se střídajících, postupujících a

spojujících sborových pásem). V průběhu 16. století, kdy dochází k rozvoji instrumentální hudby, vzniká soubor složený převážně z trubačů, kteří tvořili vedle kapely samostatnou skupinu a často vykonávali také např. funkci kurýrů.

Až do konce 17. století patřilo k hlavním povinnostem kapely provozování duchovní hudby, s postupující sekularizací však rostl podíl hudby světské a došlo k posílení dalších činností kapely (zejména funkce reprezentační apod.) Na některých panských sídlech tak vznikaly reprezentativní kapely, napodobující vzory velkých dvorských kapel, mezi nimiž však existovaly značné kvalitativní i kvantitativní rozdíly. Ve většině kapel působili zejména domácí hudebníci, pro zvláštní příležitosti byla tělesa doplňována externisty z řad kantorů i městských a kůrových hudebníků.

V 19. století pronikl termín *kapela* i do lidového prostředí jako označení převážně instrumentálního souboru působícího na rozhraní folklórní a amatérské aktivity a živnostenského professionalismismu; dělo se tak patrně prostřednictvím hudebníků, kteří poznali praxi zámeckých kapel nebo městských hudeb. Odlišnosti sestav u kapel působících ve folklórním prostředí byly dány místními zvyklostmi. V tomto období také vrcholí působení tzv. šumařů, putujících lidových hudebníků, kteří s domácími kapelami spolupracovali. Hudba malých šumařských souborů vyvolávala pozitivní i negativní reakce a zaujímala zřejmě jakési středové postavení mezi hudbou městských a ryze folklórních sfér.

V současné době bývá pojem *kapela* používán v souvislosti s názvy těles provozujících styl hudby s převážně zábavní funkcí, nebo naopak s pojmenováním souborů zaměřených na hudbu historickou s tzv. dobově poučenou interpretací.

In *Slovník české hudební kultury*. Praha : Supraphon, 1997 – volně převzato.

Křesťanská rodina

Je to již 8 měsíců, kdy jsme si ve farním kostele sv. Petra a Pavla v Čáslavi řekli své „ano“. To co předcházelo, bylo najednou jakoby zapomenuto a náš společný život se začal ubírat novým směrem. Každodenní starost o toho druhého, hledání vhodného bydlení, řešení nejrůznějších rodinných problémů, to je někdy nad lidské síly. Avšak nikdy jsme nezůstali sami. Je tu s námi Ježíš! Žádný člověk (natož věřící) by neměl v těchto chvílích zapomínat, že kromě materiálních hodnot jsou zde i hodnoty duchovní. A

A co je ukryto pod pláštíkem naší farní kapely?

Jádro kapely tvoří mužský a dětský sbor v čele s kapelníkem. Doprovodnou složku celé sestavy pak instrumentální část. Ta je různorodá, respektive plně se hlásí k svému pozdně renesančnímu odkazu, tedy převažuje v ní princip vícehlasosti či vícesborovosti, což je (třebaže by s tímto názorem mohl leckterý rádoby sólista polemizovat) velmi dobré a potřebné. I v mnohých dalších aspektech je naše kapela (podobně jako ostatní kapely) poplatná svému hudebně historickému vývoji. V poslední době ve svých aktivitách výrazně posílila trubačská sekce, zasahující do všech nástrojových skupin; problém spočívá v tom, že hra na dechové nástroje tohoto typu je velmi obtížná a vyžaduje profesionální, nikoliv amatérské umění, protože jinak se může stát, že některé tóny nesoucí se nejen po bezprostředním okolí, ale mnohdy až desítky kilometrů daleko jsou lidově řečeno přefouknuté nebo přepísknuté, neladí a i v dobré víře trubačů kapele škodí. Občas nás navštíví nějaký ten putující hudebník, čas od času dojde k výměně postu některých hráčů, zpěváků i kapelníků, ale takový už je běžný muzikantský život.

Pro správné vyznění skladby, ale i fungující chod kapely je důležité rovnoměrné rozložení práce mezi jejími jednotlivými skupinami a aktivní zapojení všech těchto skupin – což v naší farní kapele v poslední době díky trubačům odvádějícím pozornost možná na první pohled tak nevypadá, ale prakticky ve své podstatě plně funguje. Nikdo ze sólistů, sboristů a hráčů včetně kapelníka totiž neopustil svou židli, nerozbil svůj nástroj, neroztrhal noty. Každý dělá a plní jen to jediné a nejdůležitější – prezentuje s nejlepším úmyslem, pokorou a ze dna svých muzikantských sil hudbu, kterou pro nás všechny složil pan skladatel.

Petra Bělohlávková

tak dodržování Božího zákona, modlitba, odpuštění, něha, úcta a láska je to, co nás stále vede tímto společným životem, co nás spojuje a obdarovává. Snažíme se tedy být křesťanskou rodinou, společenstvím víry, naděje a lásky. Ježíš nám stále ukazuje cestu v našem „mladém“ manželství. Jemu děkujeme a za vás a vaše křesťanské rodiny se modlíme.

Petr a Petra Zelenkovi

Poselství papeže Jana Pavla II. k XX. Světovému dni mládeže v Kolíně nad Rýnem

„Přišli jsme se mu poklonit“. (Mt 2, 2)

Milovaní mladí!

1. Rok 2004 jsme slavili XIX. Světový den mládeže a rozjímali jsme nad přáním některých Řeků, kteří přišli na Velikonoce do Jerusáléma: „Chceme vidět Krista“. (srov. Jan 12, 21). Nacházíme se na cestě do Kolína, kde se v srpnu 2005 uskuteční XX. Světový den mládeže. „Přišli jsme se mu poklonit.“ (Mt 2, 2). To je téma nadcházejícího světového setkání mladých. Je to téma, které dovolí mladým lidem všech světadílů znovu si projít cestu mudrců, jejichž ostatky se podle jedné zbožné tradice uctívají právě v tomto městě, a setkat se jako oni s Mesiášem všech národů. Opravdu Kristovo světlo ozářilo chápavost a srdce mudrců. „Vydali se na cestu“ (Mt 2, 9), vypráví evangelista vrhnuli se s odvahou po neznámých stezkách a podnikli dlouhou a nesnadnou cestu. Neváhali nechat všeho, aby mohli jít za hvězdou, kterou viděli zářit na východě (srov. Mt 2, 1). Také vy, drazí mladí napodobte mudrce a ze všech míst světa se pusťte na „cestu“ do Kolína. Je důležité, nejen abyste se starali o praktickou organizaci světového dne mládeže, ale je třeba abyste na prvním místě pečovali o duchovní přípravu v atmosféře víry a naslouchání Božímu slovu.

2. „A hle – hvězda šla před nimi až se zastavila nad místem, kde bylo dítě.“ (Mt 2, 9) Mudrci přišli do Bethléma, neboť se nechali poslušně vést hvězdou. Dokonce „jakmile uviděli hvězdu, zaradovali se nevýslovnou radostí.“ (Mt 2, 10) Milovaní, je důležité naučit se rozpoznat znamení, kterými nás Bůh volá a vede. Když jsme si vědomi, že nás vede On, naše srdce zakouší hlubokou a opravdovou radost, která se pojí s živou touhou setkat se s ním a s vytrvalým úsilím poslušně ho následovat. „Vstoupili do domu a spatřili dítě s jeho matkou Marií.“ (Mt 2, 11) Na první pohled nic zvláštního. A přece toto dítě je jiné než ostatní: Je to jednorozený Syn Boží, který se zřekl své slávy a přišel na svět, aby zemřel na kříži. Sestoupil mezi nás a stal se chudým, aby nám zjevil božskou slávu, kterou budeme plně kontemplovat v nebi, naší blažené vlasti. Kdo by mohl pomyslet na větší znamení lásky? Zůstáváme ve vytržení před tajemství Boha, který se ponížil, aby na sebe přijal lidskou přirozenost až po obětování se za nás na kříži (srov. Fil 2, 6 – 8). Ve své chudobě přišel, aby hříšníkům nabídl spásu, Ten, který – jak nám připomíná svatý Pavel – „ačkoli bohatý, stal se pro vás chudým, abyste vy zbohatli z jeho chudoby“ (2 Kor 8, 9). Jak poděkovat Bohu za tak nezměrnou dobrotu?

3. Mudrci se setkali s Ježíšem v městečku „Bet – lehem“, což znamená „dům chleba“. V prosté betlémské jeskyni leží na troše slámy „pšeničné zrno“, které zemře aby přineslo hojný užitek. Ježíš se během svého veřejného života, když mluvil o sobě a svém spásonosném poslání, odvolal na obraz chleba. Řekl: „Já jsem chléb života!“ – „Já jsem chléb, který sestoupil z nebe.“ – „A chléb který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“ (Jan 6, 35. 41. 51) Projdeme-li s vírou cestu Spasitele od chudoby jesliček až po opuštěnost na kříži, pochopíme lépe tajemství jeho lásky, jíž vykoupil lidstvo. Dítě, Marii opatrně uložené ve stáji, je Člověk – Bůh, kterého uvidíme přibitého na kříži. Ten samý Spasitel je přítomný ve svátosti eucharistie. V bethlémském chlévě se v prostém vzezření novorozeněte nechá uctívat Marií, Josefem a pastýři, v proměněné hostii ho uctíváme svátostně přítomného v těle, krvi, duši a božství a dává se nám jako pokrm věčného života. Mše svatá se tak stává pravým setkáním lásky s Tím, který se zcela vydal pro nás. Neváhejte, drazí mladí, odpovědět mu, když vás zve „k Beránkově svatební hostině“ (srov. Zj 19, 9). Naslouchejte mu, připravte se odpovídajícím způsobem a přijímejte svátost oltářní zvláště v tomto Roce eucharistie (říjen 2004 – 2005), který chci vyhlásit pro celou církev.

4. „Padli na zem a klaněli se mu.“ (Mt 2, 11) Dítě, které Maria tiskne v náruči a v němž mudrci poznali a uctívali toho, který byl očekáván národy a předpověděn proroky, dnes můžeme uctívat v eucharistii a uznat ho jako našeho Stvořitele, jediného Pána a Spasitele. Otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu. Dary, které mudrci věnoval Mesiáši, symbolizují pravou úctu. Zlatem zdůraznili královské božství, kadidlem ho vyznali jako kněze Nové smlouvy, tím, že mu dal myrhu, oslavili proroka, který prolíje vlastní krev pro usmíření lidí s otcem. Drazí mladí, nabídněte i vy Pánu zlato svého bytí, neboli svobodu následovat ho z lásky, a odpovědět mu tak věrně na jeho zavelování, nechte k němu vystoupat kadidlo své vroucí modlitby ke chvále jeho slávy, obětujte mu myrhu, neboli vděčnost Jemu, pravému Člověku, který

5. Klanějte se jedinému pravému Bohu, přiznejte mu první místo ve svém bytí! Modloslužba je stálým pokušením člověka. Bohužel jsou lidé nás tak milovali, že za nás zemřel na Golgotě jako zločinec., kteří hledají vyřešení problému v náboženských praktikách neslučitelných s křesťanskou vírou. Pokušení věřit jednoduchým mýtům úspěchu a moci

je silné, je nebezpečné souhlasit se zamlženými pojetími svatého, která představují Boha ve formě kosmické energie nebo jinými způsoby, které se neshodují s katolickým učením. Mladí, nevěřte lživým iluzím a pomíjivým módám, které nezřídka zanechávají tragické duchovní prázdno! Odmítejte vábení peněz, konzumismu a lstivého násilí, které někdy předkládají masmédiá. Klanění se pravému Bohu představuje opravdový postoj odporu vůči každé formě modloslužby. Klanějte se Kristu: On je kámen, na kterém postavíte svou budoucnost a spravedlivější a solidárnější svět. Ježíš je vládcem pokoje, pramen odpuštění a usmíření, který může všechny členy lidské rodiny učinit bratry.

6. „Vrátili se do své země jinou cestou“. (Mt 2,12) Evangelium upřesňuje, že mudrci se poté, co se setkali s Kristem, vrátili do své země „jinou cestou“. Taková změna směru může symbolizovat obrácení, k němuž jsou voláni Ti, kteří se setkali s Ježíšem, aby se stali pravými ctiteli, jaké On si přeje (Srov. Jan 4, 23 – 24). To sebou nese napodobení jeho způsobu jednání, abychom sami sebe přinesli, jak píše apoštol Pavel, „v oběť živou, svatou a Bohu milou.“ Apoštol pak dodává, abychom se nepřizpůsobovali tomuto světu, ale abychom se změnili a obnovili svoje smýšlení, abychom „dovedli rozeznat, co je vůle Boží, co je dobré, bohubilé a dokonalé.“ (Srov. Řím 12,1 – 2) Poslouchat Krista a uctívat ho přivádí k odvážným volbám, často hrdinským rozhodnutím. Ježíš je náročný, protože chce naše skutečné štěstí. Volá některé lidi, aby zanechali všeho a následovali ho v kněžství nebo zasvěceném životě. Kdo zaslechne toto pozvání, ať nemá strach odpovědět „ano“ a ať ho poslušně následuje. Ale kromě povolání k zvláštnímu zasvěcení je také povolání vlastní každému pokřtěnému člověku i to je povolání k „vysoké míře“ běžného křesťanského života, která je vyjádřena ve svatosti. Potkáme-li Krista a přijmeme-li jeho evangelium, náš život se změní a jsme jakoby tlačeni

Vytesané do kamene

Dva kamarádi se vydali přes poušť. Předtím se ale pohádali a jeden z nich dostal facku od toho druhého. Dotyčný, aniž by cokoli řekl, se sehl a napsal prstem do písku: "Dnes mi můj nejlepší přítel dal facku".

Putovali dál. Došli ke krásné oáze s jezírkem a rozhodli se, že se vykoupu. Ten, co dostal facku, se začal topit, ale ten druhý ho zachránil a vytáhl z vody. Když se probral, vytesal do kamene: "Dnes mi můj nejlepší přítel zachránil život."

Kamarád se jej optal: "Když jsem ti dal facku, napsal jsi to jen do písku a tentokrát jsi to vytesal do kamene. Proč?" Odpověděl: "Víš, když mi někdo ublíží, píše to jen do písku, aby vítr tyto řádky odfoukl na znak odpuštění. Ale když mi někdo pomůže, vytesám to do kamene, aby to tam zůstalo na věky."

Nauč se svůj žal a křivdy psát jen do písku a své štěstí vyrýt do kamene! Říká se, že stačí jen jedna minuta na to, abychom si někoho zapamatovali, jen jedna hodina abychom si jej oblíbili a mnohokrát nestačí ani celý život, abychom na něj zapomněli.

k tomu, abychom vlastní zkušenost sdělili druhým. I dnes je mnoho těch, kteří ještě neznají Boží lásku nebo se snaží naplnit srdce bezvýznamnými náhražkami, a proto je nutné být svědky lásky kontemplované v Kristu. Pozvání k účasti Světovém dni mládeže, platí také pro vás, drazí přátelé, kteří nejste pokřtěni nebo kteří se neznáte k církvi. Není snad pravda, že právě Vy žijíte po Absolutnu a hledáte „něco“, co dá smysl vašemu bytí? Obráťte se na Krista a nebudete zklamáni.

7. Drazí mladí, církev potřebuje pravé svědky pro novou evangelizaci: muže a ženy, jejichž život je proměněn setkáním s Ježíšem, muže a ženy schopné předat tuto zkušenost druhým. Církev potřebuje svaté. Všichni jsme povolání ke svatosti, pouze svatí mohou obnovit lidstvo. Na této hrdinské cestě evangelia nás mnozí předešli. Vybízím vás, abyste se často dovolávali jejich přímluvy. Na setkání v Kolíně lépe poznáte některé z nich jako svatého Bonifáce, apoštola Německa, a svaté města Kolína, zvláště Uršula, Alberta Velikého, Terezii Benediktu od Kříže (Edith Stein) a blahoslaveného Adolfa Kolpinga. Mezi nimi chci zvláště jmenovat svatého Alberta a svatou Terezii Benediktu od Kříže, kteří se stejným vnitřním postojem mudrců vášnivě hledali pravdu. Neváhali dát své intelektuální schopnosti do službu víry, a tak svědčil o tom, že víra a rozum jsou spojeny a že se na sebe navzájem odvolávají. Milovaní mladí, kteří jste se vypravili na cestu do Kolína papež vás provází svou modlitbou. Maria „žena eucharistie“ a Matka moudrosti ať podpírá vaše kroky, osvěcuje vaše volby, učí vás milovat to, co je pravdivé, dobré a krásné. Ať vás všechny přivede k Synu, který jediný může uspokojit nejvnitřnější očekávání inteligence a srdce člověka. Uděluji vám všem požehnání!

V Castel Gandolfu 6. srpna 2004

Pohádka

V jednom hlubokém temném lese žil starý mrzutý medvěd Brumík. Domeček měl mezi vysokými tmavými stromy, kam jen málokdy zabloudil žlutý paprsek sluníčka. S ostatními zvířátky se moc nestýkal. Většinou se sám procházel po nedaleké louce. Každý den brzy ráno chodil na maliny a ostružiny a často si něco brumlal pod nos.

Byl den jako každý jiný. Brumík se rozhodl upéct malinové koláče. Vzal tedy svůj malý košík a vyrazil. Přeběhl dva kopce, přeskočil pět velkých kamenů a najednou – co nevidí! Veverka stojí u malin a louská si svoje oříšky.

„Co ty tady děláš?“ zeptal se mrzutě medvěd.

Veverka jen pohnula svým malým nosíkem do strany a pokračovala dál v louskání. Medvěd se zamračil, otočil a nazlobeně rázoval zpátky domů. Přece se nebude dělit o své místo s tou malou chlupatinou. Veverka si otřela pacičky do kožíšku, vykasala zástěrku a rozběhla se za ním.

„Říká se, že jsi mrzutý starouš a nikoho nemáš rád,“ udýchaně za ním hopsala.

Medvěd se ani nezastavil a pokračoval dál v cestě. Rozhodl se dojít až na kraj lesa k potůčku, kde by se trochu osvěžil. Bylo horko a jeho hustý kožich ho až příliš zahříval. Veverka šla celou cestu za ním.

Když došel k potůčku, ztěžka dosedl na velký placatý kámen a unaveně oddechoval. Voda byla průzračná a čistá a vítr si jemně pohrával s malými kapičkami, které uvízly na velkých hladkých balvanech. Všude bylo ticho, jen tu a tam se k potoku přilétla napít malá vážka. „Nikdo mě nemá rád. Ale nevím proč,“ začal najednou medvěd.

Veverka se na něj překvapeně podívala a postoupila blíž k potůčku.

„Opravdu to nechápu. Vždyť toho zas tolik nedělám,“ hájil se medvěd a zatímco vyjmenovával, co komu malého provedl, veverka za každou jeho příhodou hodila do vody kámen. Postupně tak vznikla hráz.

„Co to děláš? Vždyť dole nebudou mít žádnou vodu!“ Medvěd nechápavě hleděl na veverku.

„Vidíš Brumíku. Říkáš, že jsi ostatním ublížil jen párkrát. Ale já také hodila jen několik kamenů a podívej, co se stalo. I malá ublížení mohou udělat velkou hráz.“

Brumík se na ni podíval a najednou pochopil. Usmál se s odhodláním začít znovu a lépe.

Dana Kubová

Ještě pár vtipů

Kněz na konci kázání řekl: „A příští neděli budeme mluvit o lhaní. Připravte se na to tak, že si přečtete sedmnáctou kapitolu Markova evangelia.“

Další neděli se zeptal: „Kdo si přečetl sedmnáctou kapitolu Markova evangelia?“

Několik farníků zvedlo ruku.

„Vidím, že na téma lži budu mluvit oprávněně. Markovo evangelium má totiž jen šestnáct kapitol.“

Ve vlaku cestuje mladík a čte bibli. Najednou vykřikne: „Hospodin je borec, převedl Izraelity Rudým mořem!“ Spolucestující ho schladí: „Co je na tom zázračného, vždyť tam bylo jen dvacet centimetrů vody.“ Mladík čte dál a po chvíli opět zvolá: „Hospodin je borec, utopil Egyptany ve dvaceti centimetrech vody!“

Pan katecheta nabádal nejmenší děti k poslušnosti slovy: „Neposlušnost se nevyplácí. Vezměte si například pohádku o koblížkovi. Koblížek byl neposlušný, utekl a sežrala ho liška.“

„A kdyby byl poslušný, tak by ho zbaštil dědeček a to ještě dřív,“ protestoval Tomášek.

Paní katechetka chtěla dětem vysvětlit, co je to zázrak. Zeptala se: „Když pokrývač spadne ze střechy a nic se mu nestane, co je to?“ „Náhoda,“ odpověděl Karlík. „A když druhý den zase spadne ze střechy a opět se mu nic nestane, co to je?“ „Štěstí,“ odpověděl Karlík. „A když i třetí den spadne ze střechy a zase se mu nic nestane, co to je?“ „Zvyk,“ odpověděl Karlík.

V hudební výchově: „Marku vyjmenuj nám některé bicí nástroje!“ „Rákoska, vařečka, řemen, . . .“

Tajemství světla

s rozjímáním podle Písma svatého

Ježíš, který byl pokřtěn v Jordánu

1. Ježíš, který přišel z Galileje k Jordánu za Janem. (Mt 3,13)
2. Ježíš, kterému Jan řekl: „Já bych měl být pokřtěn od tebe a ty přicházíš ke mně.“ (Mt 3,14)
3. Ježíš, který řekl: „Tak je třeba, abychom zcela splnili vůli Boží.“ (Mt 3,15)
4. Ježíš, který se dal od Jana pokřtít v Jordáně. (Mk 1,9)
5. Ježíš, který hned po křtu vystoupil z vody. (Mt 3,16)
6. Ježíš, při jehož křtu se otevřelo nebe. (Mt 3,16)
7. Ježíš, který viděl Ducha Božího jako holubici, jak se snáší a sestupuje na něj. (Mt 3,16)
8. Ježíš, při jehož křtu se z nebe ozval hlas. (Mt 3,17)
9. Ježíš, který je milovaný Syn, v němž Bůh našel zalíbení. (Mt 3,17)
10. Ježíš, který řekl: „Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen.“ (Mk 16,16)

Ježíš, který zjevil v Káně svou božskou moc

1. Ježíš, který byl s učedníky pozván na svatbu v galilejské Káně. (J 2,2)
2. Ježíš, kterému jsi řekla: „Nemají už víno.“ (J 2,3)
3. Ježíš, který ti odpověděl: „Ještě nepřišla má hodina.“ (J 2,4)
4. Ježíš, o kterém jsi řekla: „Udělejte všechno, co vám řekne.“ (J 2,5)
5. Ježíš, který řekl: „Naplněte džbány vodou.“ (J 2,7)
6. Ježíš, který nařídil: „Teď naberte a doneste správci svatby.“ (J 2,8)
7. Ježíš, který proměnil vodu ve víno. (J 4,46)
8. Ježíš, který učinil v Káně počátek znamení. (J 2,11)
9. Ježíš, který tím zjevil svou slávu. (J 2,11)
10. Ježíš, v kterého jeho učedníci uvěřili. (J 2,11)

Ježíš, který hlásal Boží království a vyzýval k pokání

1. Ježíš, který šel do Galileje a hlásal tam Boží evangelium. (Mk 1,14)
2. Ježíš, který řekl: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království.“ (Mk 1,15)
3. Ježíš, který řekl: „Obráťte se a věřte evangeliu.“ (Mk 1,15)
4. Ježíš, nad jehož učením všichni žasli, protože učil jako ten, kdo má moc. (Mk 1,22)
5. Ježíš, který řekl apoštolům: „Jděte a hlásejte: Přiblížilo se nebeské království.“ (Mt 10,6)
6. Ježíš, který řekl: „Hleďte nejprve Boží království a jeho spravedlnost a všechno ostatní vám bude přidáno.“ (Mt 10,6)
7. Ježíš, který řekl: „V nebi bude větší radost z jednoho hříšníka, který se obrátí, než z devětadevadesáti spravedlivých, kteří obrácení nepotřebují.“ (Lk 15,7)
8. Ježíš, který řekl cizoložné ženě: „Ani já tě neodsuzuji. Jdi a od nynějška už nehřeš.“ (J 8,11)
9. Ježíš, který řekl: „Moje království není z tohoto světa.“ (J 18,36)
10. Ježíš, který jako král řekne těm po své pravici: „Pojďte požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království.“ (Mt 25,34)

Ježíš, který na hoře proměnění zjevil svou slávu

1. Ježíš, který vzal sebou Petra, Jakuba a Jana a vyvedl je na vysokou horu. (Mt 17,1)
2. Ježíš, který byl před nimi proměněn. (Mt 17,1)
3. Ježíš, jehož tvář zazářila jako slunce a jeho šat zbledl jako světlo. (Mt 17,2)
4. Ježíš, s kterým rozmlouval Mojžíš a Eliáš. (Mt 17,3)
5. Ježíš, kterému Petr řekl: „Pane, je dobře, že jsme tady. Chceš-li, postavím tu tři stany.“ (Mt 17,4)
6. Ježíš, jehož učedníky zastínil světlý oblak. (Mt 17,5)
7. Ježíš, který přijal od Boha Otce čest a slávu. (2 Petr 1,17)
8. Ježíš, který je milovaný Syn Boží. (Mt 17,5)
9. Ježíš, kterého máme poslouchat. (Mt 17,5)
10. Ježíš, před kterým učedníci padli tvářmi k zemi. (Mt 17,6)

Ježíš, který ustanovil Eucharistii

1. Ježíš, který řekl: „Já jsem chléb živý, který sestoupil z nebe.“ (J 6,51)
2. Ježíš, který řekl: „Chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“ (J 6, 51)
3. Ježíš, který řekl: „Mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj.“ (J 6,55)
4. Ježíš, který řekl: „Toužebně jsem si přál jíst s vámi tohoto velikonočního beránka, dřívě než budu trpět.“ (Lk 22,15)
5. Ježíš, který projevil lásku až do krajnosti. (J 13,1)
6. Ježíš, který vzal chléb a řekl: „Toto je moje tělo, které se za vás vydává.“ (1 Kor 11,24)
7. Ježíš, který vzal kalich a řekl: „Pijte z něho všichni, neboť toto je má krev.“ (Mt 26,27-28)
8. Ježíš, který řekl: „To čiňte na mou památku.“ (1 Kor 11,24)
9. Ježíš, který řekl: „Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život.“ (J 6,53)
10. Ježíš, který řekl: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den.“ (J 6,54)

Navštívili nás mimozemšťané???

Skoro určitě ne. Vesmír je veliký a víme o něm poměrně málo. Zato svou Zemi známe dnes už velmi dobře. Kdyby opravdu nějaké inteligentní bytosti někde na Zemi přistály, jistě by po sobě nechaly stopy.

A i když se o „stopách mimozemšťanů“ leckdy mluví a píše, žádné takové zprávy zatím při důkladném zkoumání neobstály.

Některé zprávy o „návštěvách“ jsou prostě vymyšlené. Lidé o takových věcech rádi čtou a slyší, proto se noviny a knihy, které o nich píší, dobře prodávají. Někdo si vymyslí pohádku o mimozemšťánech („ufonech“) a některé časopisy ji pak za dobré peníze otisknou. Vydělávají tak na lehkou věrnost čtenářů. Podobně vznikly i některé zfalšované fotografie nebo video nahrávky.

Když ale někdo říká, že viděl „létající talír“, nemusí si vždy vymýšlet. Na obloze jsou někdy vidět věci, které nám připadají zvláštní. Může to být například velmi jasný meteor. Někdy také umělá družice postupně klesne až do zemské atmosféry a tam shoří. Také některé jevy v atmosféře mohou vypadat podivně - například lom světla na krystalcích ledu v ovzduší vytvoří na obloze zajímavé světlé kruhy. Odborníci - astronomové, meteorologové nebo geofyzici - zatím

všechny jevy, o kterých byly spolehlivé informace, dokázali vysvětlit.

Na různých místech Země jsou dnes přístroje, které zaznamenávají, co vidí. Například na některých hvězdárnách (i na hvězdárně v Ondřejově) se po celou noc, když to dovolí počasí, fotografuje obloha. Na fotografiích vidíme stopy meteorů, družic i letadel, ale ani náznak „létajícího talíře“. Okolí letišť nebo vojenských základen je zase neustále pod dohledem radarů. Ani ty nezjistily přítomnost mimozemšťanů.

Říkáme-li si, že mimozemšťané mohou existovat - ale jen nesmírně daleko. Cesta k nám by jim trvala milióny let. Vyžadovala by stamilióny tun zásob a byla by nesmírně nákladná. Pravděpodobnost, že by si z miliard hvězd v naší Galaxii vybrali právě naše Slunce s naší planetou, je nesmírně malá. A kdyby už k nám dorazili, sotva by se schovávali nebo dělali „kruhy v obilí“.

Návštěva z vesmíru tedy není vyloučená, je však nepravděpodobná - asi tak nepravděpodobná, jako že třikrát za sebou vyhraje první pořadí ve sportce. Když se vědci setkají s novými, zajímavými jevy, snaží se je především vysvětlit jednoduše, něčím, co je pravděpodobné. Zatím ještě nikdy nepotřebovali k vysvětlení něco tak nepravděpodobného, jako je návštěva z vesmíru !

Jana Vávrová

Modlitba za setkání mládeže v Kolíně nad Rýnem

Pane Ježíši Kriste, Vykupiteli světa,
Ty ses stal člověkem,
abys nám daroval život v plnosti.

Ve své Církvi s námi zůstáváš až do konce světa.
Pak bude Tvé království dovršeno:
Nové nebe a nová země plné lásky,
spravedlnosti a pokoje.

V to doufáme, na to se spoléháme, za to Ti děkujeme.
Prosíme Tě: Žehnej mladým lidem na celém světě.
Dej se poznat těm, kteří Tě hledají.

Probud' ty, kteří v Tebe nevěří.
Posiluj ve víře ty, kteří Tě vyznávají.
Dej, ať se jako tři mudrci od Východu stále znovu
vydávají na cestu k Tobě.
Učiň je staviteli nové civilizace lásky
a svědky naděje pro celý svět.
Bud' také nablízku všem těm,
kteří jsou obětí hladu, války a násilí.
Napln' svým Svatým Duchem všechny ty, kteří
spolupracují na přípravách
Světového dne mládeže 2005.
Dej, ať se se silou své víry a své lásky postaví do
služeb Tvého království a ať přijmou své bratry a
sestry z celého světa s otevřeným srdcem.
Ty jsi nám dal Marii za matku.
Dej, ať se na její přímluvu
Světový den mládeže stane slavností víry.
Dej v těchto dnech své církvi novou sílu, aby pro
Tebe ve světě vydávala důvěryhodné svědectví.
O to prosíme Tebe, našeho Pána a Boha, který
s Otcem a s Duchem Svatým žiješ a kraluješ
po všechny věky věků.

Amen.

Sv. Kliment Římský

Asi jen málokdo ví, že tento světec, patron města a diecéze Hradce Králové, byl v pořadí čtvrtým papežem katolické církve. Přesto (nebo možná právě proto), že žil v prvním století našeho letopočtu, se k jeho životu váže rozsáhlá legenda, z níž jsem vybral jen část.

Když sv. Petr viděl, že přichází doba jeho umučení, určil za svého nástupce sv. Klimenta. Ten však ve své moudrosti ustoupil dvěma starším biskupům, kteří byli pomocníky sv. Petra za jeho života, totiž Linovi a Kletovi (někdy se uvádí Anaklét). Učinil tak proto, aby v budoucnosti byl papež vždy volen a nemohlo dojít k tomu, aby někdo jen ze své vůle označil svého nástupce. Svým mravným životem a shodou mezi slovem hlásání a činy a vším vystupováním si získal vážnost, úctu a lásku všech křesťanů bez rozdílu původu.

Jednou se dostal do sporu s císařovým přítelem Sisinniem, neboť jeho manželka Theodora, ovlivněna Klimentovým kázáním, začala věřit v Boha a docházet na bohoslužby. Sisinnius byl rozhněván jejím jednáním a proto šel za ní do kostela, aby se dozvěděl, co tam dělá. Kliment právě zahajoval mešní oběť. Sisinnia náhle opustil zrak a sluch a přikázal svým sluhům, aby ho vyvedli. Když si Theodora všimla, že se jejímu muži něco stalo, ptala se jeho služebníků, co. Oni jí řekli, že ztratil zrak i sluch, pravděpodobně proto, aby nemohl vidět ani slyšet, co nezasvěcený nemá poznat. Prosila proto Klimenta o pomoc a on Sisinnia zbavil hluchoty a slepoty. Když ho ale žárlivý manžel uviděl vedle své ženy, rozkázal ho svázat řetězy. Sluhové však začali poutat sloupy v domnění, že je to Kliment. Kliment vybídl Theodoru, aby se za svého muže modlila. Ona tak učinila a zjevil se jí sv. Petr, který jí přislíbil manželovo obrácení. Ten dal zavolat sv. Klimenta, aby ho vyučil víře a mohl tak přijmout křest spolu s celým svým domem. Jeho prostřednictvím a pro

jeho odvážné svědectví přijalo křesťanství mnoho vznešených mužů a přátel císaře Nery.

Za tyto skutky byl Kliment poslán do lomu na mramor nedaleko Chersonu, což bylo místo, odkud se nikdo nikdy nevrátil. Vězni zde trpěli stálou žízňí a tak je Kliment vyzval k modlitbě a prosil Boha, který rukou Mojžíšovou dal vytrysknout prameni v bezvodé poušti, aby i teď dal vodu svým žíznivým synům. Na nedalekém kameni se náhle zjevil beránek, který do kamene ťukal kopytem. Vězni tedy kámen odvalili a na jeho místě vytryskl ze země mohutný pramen čisté vody. Zpráva o tomto zázraku se rychle rozšířila a mnoho dozorců v lomu přešlo na křesťanskou víru. Dozvěděl se jí však i císař Traján, který poslal svého důstojníka, aby zabil všechny křesťany v lomu. Ten byl ovšem překvapen jejich množstvím i jejich odhodláním za svého Boha zemřít a proto vybral Klimenta, neboť k němu všichni vzhlíželi. Nechal mu na hrdlo uvázat kotvu a svrhnout ho do moře. Ze břehu to vidělo množství věřících, kteří se modlili za to, aby jim moře vrátilo tělo Klimenta. Náhle začala voda ustupovat, až odkryla nevelký mramorový chrám na skále na dně moře a v něm v rakvi Klimentovo tělo. Vedle ležela kotva, znamení víry, pro niž zahynul.

Velmi se zaradovali, ale uslyšeli hlas, který jim zakázal ostatky světce pozvednout a přenést. Každý rok pak v den výročí smrti mučedníka Klimenta, biskupa římského, ustupovalo moře na jeden týden a věřící mohli přicházet k jeho hrobu. K tomu se váže jeden veliký zázrak – jakási žena, která sem přišla, se tak zabrala do modlitby, že odcházela na poslední chvíli, kdy už se voda vracela na své místo. Myslela, že dítě, které měla s sebou, už někdo odvedl. Ale to se nestalo a dítě zůstalo v hlubinách. Po roce bolesti šla nešťastná matka opět ke hrobu světcovu a našla tam své dítě zdravé, tiše spící.

Podle knihy Petra Piňhy *Sv. Kliment Římský, patron města a diecéze Hradce Králové*.

Martin Jusko

Aktuality

Dne **6. srpna 2005** (čas bude upřesněn) se uskuteční čáslavská farní pouť, tentokrát do **Blatnice pod sv. Antonínkem**. Toto poutní místo se řadí k význačným poutním místům Moravského Slovácka. Poutní kaple sv. Antonína Paduánského (lidově zvaný Antonínek) se nachází na kopcovitém výběžku Bílých Karpat - Blatnické hoře (350 m.n.m). Podle pověstí bylo na Blatnické hoře staroslovanské pohanské obětiště; v době cyrilometodějské mise jedno z působišť věrozvěstů, kteří z posvátné studánky křtili naše slovanské předky. Kapli sv. Antonína nechal vystavět majitel ostrožského panství kníže Hartman z

Lichtensteina v r. 1668 jako poděkování za uzdravení svého syna. První pouť se uskutečnila v r. 1671. Kaple byla pro množství poutníků záhy rozšířena (r. 1696). V okolí kaple na rozsáhlých plochách je křížová cesta, studánka se "zdravou vodou" a sochou sv. Antonína. Při cestě tam zastavení na Velehradě a při zpáteční cestě malé překvapení.

Rekreace a odpočinek

Slovo rekreace pochází z latiny a znamená: re - creatio, neboli znovu - stvoření

Práce a odpočinek - Život člověka má rytmus práce a odpočinku, rekreace. Má odpočívat a dovolit i druhým, aby si mohli oddechnout. Práce patří k životu člověka. Bůh ale nechce, aby člověka zničila.

Ježíš praví: Pojd'te ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. (Mt 11,28)

Přecenění práce - V dnešní době dochází k přecenění aktivity a k přecenění toho, co slouží k nějakému účelu - co je "užitečné". Tak se ve tváři člověka usadilo neustálé napětí. Ale ne vždy to, co je nejnáročnější, nejtěžší a "účelné", je to nejlepší. Protikladem přecenění práce je volný čas! Mnohý člověk jej ale odmítá jako něco nesmyslného, jak něco, co si nelze dovolit.

Přestávka a volný čas - Smyslem *přestávky* je, že se člověk zotaví z práce kvůli dalšímu pracovnímu výkonu. Je to článek pracovního procesu. Smyslem *volného času* ale není, aby člověk mohl pracovat lépe, déle a bez poruchy. Smysl volného času je, aby člověk i ve své pracovní funkci, která ho omezuje na určitou oblast života, zůstal člověkem. To znamená, aby rozuměl sám sobě, aby se rozvíjel a realizoval jako bytost zaměřená na celek, ne jednostranně jako stroj. Bez volných chvil je člověk neúplný a jakoby rozkouskovaný na části. (Romano Guardini)

Odpočinek a rekreace může být:

- příležitostí k načerpání sil pro tělo i ducha
- časem pro lidi blízké: děti, partnery, stárnoucí rodiče, opuštěné přátele
- skvělou příležitostí, abychom zjistili, že i bez nás se svět ani nezhroutí, ani nezastaví
- příležitostí k obdivování Božího díla
- příležitostí k zamyšlení nad sebou samým
- příležitostí k pohledu na sebe a na život pod jiným zorným úhlem
- obdobím, kdy máme dostatek času pro Boha

Odpočinek nemá být:

- dobou horečného pobíhání od města k městu, od památky k památce ...
- časem pro horečné sbírání dojmů, kterými později ohromíme své přátele
- otrockou prací
- jiným výrazem pro lenost a zahálku

Člověk, Bůh a odpočinek

Sám Ježíš se často odebíral na "opuštěné místo", aby se zotavil. Neboj se proto vyjít si sním ani ty! Najdi si klidné místo. Můžeš se procházet, sednout si, nebo si i lehnout. Předstup v tichu před Boha, uvolni se a promlouvej v hloubi svého bytí: "Pohled, Bože, zde jsem." Takto k němu můžeš promlouvat kdykoliv a kdekoliv ...

Pak mlč a v pokoji mu naslouchej. Když cítíš, že jsi v nitru svého bytí připraven dále s Bohem komunikovat, pak se modli: "Můj dobrý Otče, jsem tvé dítě. Ty mě miluješ a jsi všemocný." Nech tyto věty znít ve svém srdci, než si uvědomíš, že v Bohu je tvoje pravá jistota, která je pramenem i tvého zotavení. Neboj se takto s Bohem komunikovat každý den, nebo raději i několikrát denně. (Podle Tomislava Ivančiče)

**Stoupněte si na začátky cest,
vyhlížejte a ptejte se:
která cesta je dobrá?
Po té se vydejte
a najdete odpočinek
pro své duše.
(Jer 6,16)**

Terezie Nováková

Církevní rok v pranostikách a lidových obyčejích

červenec

Pranostiky: Když červenec pěkně hřeje, o vánocích se zima zaskvěje. V červenci do košile rozdělej se a v prosinci po uši oděj se. Jaká povětrnost na sedm bratří, taková po sedm týdnů patří. Co červenec neuvaří – srpen nedopeče, co červenec neupeče, to již v srpnu neuteče. Jak teplý svatý Jakub, tak studené Vánoce. Svatá Anna – chladna z rána. Teplé a suché léto přivádí za sebou mírný podzimek, hojnost vína a tuhou zimu. Děšť na navštívení Panny Marie potrvá do Zuzany. Navštívení Panny Marie čisté přináší ovoce jisté. Na Markétu přší-li, ořechy ze stromu srší. Na proroka Daniele nalijete též do mandele. V den Maří Magdaleny rány poprchává, neboť svého Pána oplakává.

3. 7. – Sv. Tomáš: Noc na Tomáše byla nejdelší nocí roku a lidé ji přičítali čarounou moc. Mladé, ještě nevdané ženy se ptaly věštby na očekávanou svatbu. V některých zemích dostávaly děti na sv. Tomáše pečivo, tzv. Tomášovy vánočky. Tomášovy poutě měly pomoci proti bolestem zad a k dobrému sňatku.

4. 7. – Sv. Prokop: V minulosti byly oblíbené Prokopské poutě, které měly okázalý ráz zvláště v Příbrami, neboť byl patronem horníků.

13. 7. – Sv. Markéta: Je patronkou těhotných žen. Podle legendy ji ve vězení spolkl ďábel převtělený do podoby draka, ale pukl a svěťice tak byla osvobozena. Ženám se dával k ulehčení porodu „Markétin pás“. Při

těžkých porodech a velkých porodních bolestech se obětovala sv. Markétě svíčka – pokud hořela, byla žena chráněna. Na její svátek v českých zemích dříve začínaly žně – Sv. Markéta hodila srp do žita – a děti chodily po domech s přáním dobré úrody.

22. 7. – Sv. Maří Magdalena: K jejím atributům patří dlouhé vlasy a slzy. V Bavorsku byla patronkou holičů, o jejím svátku se měly stříhat vlasy, aby vyrostly delší. V den jejího svátku se lidé neměli koupat, protože věřili, že by je její vlasy mohly stáhnout pod hladinu. Sňatek, uzavřený toho dne měl přinést smůlu; smůla měla rovněž stihnou pocestné.

srpen

Pranostiky: Je-li první týden srpna horko, bude v zimě mnoho sněhu. Potí-li se Dominik, bude ještě Marek v kožiše. Když v srpnu moc hřímá, bude na sních bohatá zima. Srpen a únor – tepla a zimy úmor. Když fouká v srpnu severák, bude dlouho pěkně pak. Srpen klasy klidí a ovoce dospělé vidí. Nejsou-li v srpnu hříby, nebude v zimě sněhu. Když pálí srpen, bude pálit i víno. Rosí-li v srpnu silně tráva, pěkné povětrí se očekává. Srpen začíná co červenec skončil. Sv. Augustin z tepla udělá stín. V srpnu když půlnoční vítr věje, bez deště sluněčko hřeje. Moc hub srpnových – moc vánic sněhových. Bartoloměj svatý odpoledne krátí. Jak je teplo o Augustinu, tak bude studeno na Kateřinu.

10. 8. – Sv. Vavřinec: Pokud padaly letní noční oblohou v předvečer svátku létavice, říkali lidé, že světec prolévá ohnivé slzy. Pro svou smrt na rožni byl sv. Vavřinec patronem všech povolání, která měla co činit s ohněm – hasičů, kuchařů, platněřů, uhlířů. Patřil k ochráncům před požárem. V mnoha vsích jižních Čech zdobí lidé kolem jeho svátku okna, někdy i celá průčelí domů, jeřabinami. Tento zvyk má

původ v legendě, že sv. Vavřince stíhali vojáci. Večer se před nimi ukryl do domu, který si pronásledovatelé označili větvičkou jeřabiny. Když ho ráno hledali, byly jeřabiny na všech domech, takže sv. Vavřinec unikl.

11. 8. – Sv. Klára: K tradicím patřilo svěcení vody u sv. Kláry v Assisi. Tuto „Klářinu vodu“ používají v naději na uzdravení lidé trpící očními chorobami.

Ilka Motyčková

Prázdninový úsměv pro duši

Kolem poledne odpočívali v jedné čajovně mniši ze dvou různých klášterů. Jeden z nich se chtěl učinit důležitým a prohlásil: „Můj mistr nás učil poselství, že lidstvo nebude skutečně dobré, dokud nebude stejně pohoršen bezprávím ten, komu nebylo ukřivděno, jako ten, kterému se stalo příkoří“.

Všechny tato myšlenka na okamžik ohromila. Posléze jeden mnich z druhého kláštera řekl: „Můj mistr mi vštípl, že by se neměl vůbec nikdo nad ničím rozhořčovat, dokud si není jist, že údajné zlo je skutečně zlo – a ne skryté požehnutí“

Okénko světců

Svatá Anna a Jáchym – 26. červenec

Anna porodila dceru Marii, budoucí Matku Ježíšovu. Svátek Obětování P. Marie (21. listopad) připomíná dodnes den, kdy zasvětili Jáchym a Anna v chrámě Bohu své dítě. Zdali se manželský pár dožil narození Kristova, není známo.

Dřevoryt, který je vyobrazen na této straně je dílem Hanse Baldunga Griena. Na levé straně je Josef a Marie, vpravo Jáchym a Anna.

Sv. Anna je patronkou šťastného sňatku a manželství, za požehnání dětí, přímluvkyní při porodu, matek, vdov, hospodyň, dělnic, krejčích, přímluvkyní za dešť, proti bouřce, je patronkou uměleckých truhlářů, horníků, tkalců, soustružníků, mlynářů, krejčích . . .

Sv. Jáchym je patronem manželských párů, truhlářů a obchodníků s textilem.

Svatá Marta z Betánie – 29. červenec

Evangelium nám představuje svatou Martu jako sestru Marie a Lazara z Betánie. Byla to rodina, kde Kristus rád přicházel a nacházel zde nadšené posluchače a přívětivé přijetí. Ba víc. Ježíše Krista spojovalo se sourozenci úzké přátelství. Marta byla čilá hospodyně, která se starostlivě starala, aby host byl řádně uctěn. Když si ale stěžovala, že jí sestra

nepomáhá, a jen poslouchá slova vzácného hosta, Ježíš ji napomenul.

O nějaký čas později, po smrti Lazara vítá Marta Ježíše dojemným vyznáním víry. Po následném vzkříšení jejího bratra uvěřilo Kristu mnoho židů, kteří to viděli a slyšeli.

Příběh Martina života pokračuje legendou. Podle ní Židé vyhnali všechny tři sourozence z města i ze země. Po dlouhé cestě prý zakotvili v Marseille, kde strávili zbytek života - 30 let. Dle některých názorů položila Marta základy křesťanství ve Francii, kde je nadšeně uctívána.

Sv. Augustin – 28. srpen

Tento biskup a církevní učitel se narodil v Numidii roku 354. Jeho otec byl pohan, ale jeho matka sv. Monika byla křesťankou. Jako dítě nebyl pokřtěn; v 16 letech byl poslán do Kartága, aby tam ukončil své vzdělání. Poznal zde mladou ženu, s níž žil 14 let; měli spolu syna Adeodata, kterého velmi miloval. Po velkých vnitřních konfliktech mezi touhou po počtách, moci a manželství na jedné straně a přáním zasvětit svůj život přímo a plně Bohu na druhé straně, dospěl k rozhodnutí při čtení Epištoly sv. Pavla Římanům (Ř 13, 12 – 14). Na Bílou sobotu 387 byl spolu se svým synem a přítelem Alipiem pokřtěn.

Vrátil se zpět do Afriky a vytvořil tam klášterní komunitu, ale roku 391 byl proti své vůli vysvěcen na kněze a o pět let později byl zvolen biskupem v Hippo. Po 34 let vykonával biskupský úřad v této severoafrické diecézi a stal se jedním z největších biskupů v dějinách křesťanské církve. Žil ve společenství se svým duchovenstvem, podle přísných pravidel, denně se veřejně účastnil mše, kázal každou neděli a v postní dny, připravoval katechumeny ke křtu, dbal na materiální potřeby církve chudých a vykonával světskou spravedlnost.

Z jeho rozsáhlého díla se dochovalo 113 knih a traktátů, přes 200 dopisů a více než 500 kázání. Největšího ohlasu dosáhla dvě z jeho nejdelších děl, *Vyznání*, které je jeho vlastním životopisem až do doby jeho obrácení, a *De civitate Dei* (O státě Božím), kterým reagoval na přepadení Říma gótským vládcem Alarichem v roce 410.

Augustinova pravidla řeholního života byla přijata mnoha mužskými i ženskými řády; řád řeholních kanovníků nese jeho jméno.

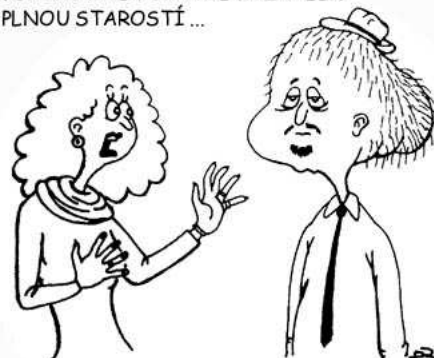
Patron: teologů

GABRIEL "Ze života duchovních" HUMOR

... NO A KDYZ UŽ BYS MŮJ SYNU
NEMOHL POSLOUHA
ŘEČI TOHO HŘÍŠNÍKA,
TAK TA PÁKA VLEVO
JE KATAPULT...

PŘIŠLA JSEM SI PRO RADU BRATŘE KAZATELI,
MÁM HLAVU PLNOU STAROSTÍ...

©2005

Čtenářské okénko, aneb literatura, která by neměla ujít vaší pozornosti

Protože začínají pro všechny školáky prázdniny, tak jsem výběr literatury tentokrát orientovala více na ně a jejich rodiče. První knihou, která mě v knižních novinkách zaujala, byla *Bible v hádankách a odpovědích*. Kolektiv autorů v této publikaci shromáždil na 2000 otázek a odpovědí, ve kterých zjistíme, jak mnohdy povrchně čteme Bibli a kolik zajímavých pozoruhodných věcí nám uniká. Knížka poskytuje nejenom užitečnou zábavu nad stránkami Bible, ale pro mnohé se může stát podnětem k hlubšímu studiu. Oproti původnímu jsou v tomto revidovaném vydání i hádanky pro nejmenší děti (zvláště pro děti 1. stupně ZŠ), které se začínají s biblickými příběhy seznamovat.

(Vydavatel.: Luxpress 2005, cena: 165,- Kč).

Druhou zajímavou publikací je knížka, která se obrací k modlitbě dětí. Jestli vám záleží na tom, aby modlitby vašeho dítěte nebyly jen naučenými frázemi, tak tato knížka nabízí nějaká řešení. Přináší náměty, které vám pomohou vést dítě k modlitbám spontánním, jednoduchým, upřímným a hlubokým. Učte je modlit se za odpuštění, před spaním, za touhu poslechnout, za jiné národy, za učitele, za odvahu mluvit pravdu, když čte Bibli, kdykoli a kdekoli...

(Roberta Hromasová: **52 způsobů jak učit děti modlitbě**, Vydavatel: Samuel 2005, cena 138 Kč).

Posledním tipem, který bych vám chtěla na prázdniny doporučit knížka, která se trochu pošourá v nás samých. Každý z nás zažil zranění druhým člověkem. Jak najít cestu k odpuštění? Ke smíření? Jak se nebát opět se otevřít druhému člověku? Lidé, kteří jsou zraněni, volí jednu z následujících možností. Buď konfrontují druhého, mluví o tom, co se stalo, on se omluví, oni odpustí, znovu se otevřou a slepě důvěřují. Nebo se bojí znovu otevřít, a tak se jakémukoli rozhovoru vyhnou, drží se svého zranění a bojí se, že odpuštění by je opět učinilo zranitelnými. Chceme-li tento problém vyřešit, pak je nejjednodušší cestou k úspěchu uvědomit si následující tři skutečnosti: *Odpuštění se týká minulosti*. Znamená, že někomu nepočítáme nějaký dluh. *Smíření se týká přítomnosti*. Dojde k němu, když se ten druhý omluví a přijme odpuštění. Na smíření je třeba dvou. *Důvěra se týká budoucnosti*. Týká se jak toho, co jste ochotni znovu riskovat, tak toho, čemu se otevřete. Druhý musí svým jednáním dokázat, že si důvěru zaslouží, než mu ji opět dáme... O odpuštění, smíření a důvěru se můžeme každý den pokoušet třeba s touto knihou.

(Cloud Henry, Townsend John: **Rozhovory o hranicích**, vydavatel: Návrat domů 2005, cena: 245 Kč).

Ilka Motyčková

GABRIEL – Vydává čáslavská římskokatolická farnost pro svou vnitřní potřebu nákladem 70 ks.
Adresa: Kostelní náměstí 186, 286 01 Čáslav, Tel.: 327 312 907, **E-mail:** redakce.gabriel@seznam.cz

Redakční rada: Terezie Nováková, Martin Jusko, Lukáš Novák

Redakce si vyhrazuje právo zaslané příspěvky krátiť či upravovat. Cena dobrovolná.

VELKÉ DÍKY VŠEM, KTERÍ SE PODÍLELI NA TVORBĚ TOHOTO ČÍSLA!